

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдията Румен Ненков по к.д. № 4/2013 г.

Не съм съгласен с постановеното по настоящето дело определение от 10 юли 2013 г., с което като недопустимо е отклонено искане на омбудсмана за обявяване на противоконституционност на разпоредбите на чл. 182, ал. 2, т. 2, б. „а” и чл. 221, ал. 6, т. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). Фактически с това определение се преразглежда определението от 9 април 2013 г. в частта за допускане разглеждането на искането по същество, без да са настъпили нормативни промени, които да обусловят новата позиция на КС. По принцип това е позволено от закона, стига обаче съдът да се обоснове с убедителни съображения.

В случая заключението на мнозинството за недопустимост е основано на „липсата на предмет на искането за противоконституционност и липсата на правен интерес” (вж. обобщителния финален абзац на мотивите).

За да липсва предмет би трябвало безусловно да се приеме, че от обявяването на противоконституционността на чл. 75, точки 5 и 6 от Закона за българските лични документи с решението на КС по к.д. № 2/2011 г. е последвала и мълчалива отмяна на свързаните текстове от ДОПК, които са оспорени от омбудсмана. Съдът обаче с основание се е въздържал да изрази такова становище. Това е обяснимо, защото нито е приет нов последващ закон, който да е несъвместим с прилагането на оспорените процедурни норми, нито горепосоченото конституционно решение е изключило всеобхватно възможността законодателно да бъде установена административна мярка, ограничаваща свободата на придвижване по смисъла на чл. 35, ал. 1 от Конституцията – в рамките на дискреционната власт на законодателя такава мярка е принципно

позволена, стига да се основава на поведение на длъжника по вземането, съзнателно насочено към осуетяване или затрудняване на изпълнението.

Що се отнася до правния интерес, той може да се извлече дори и от констатацията по постановеното определение, че при липсата на съответна материално-правна основа оспорените разпоредби не са годни да обусловят нарушение на основното право по чл. 35, ал. 1 от Конституцията. Така фактически КС се е произнесъл по въпрос, който е по съществото на делото, а не е свързан с допустимостта на искането. Прави също така впечатление, че всички заинтересувани страни, включително и Върховният административен съд, са изразили становище по същество в смисъл, че чл. 182, ал. 2, т. 2, б. „а” и чл. 221, ал. 6, т. 1 ДОПК противоречат на чл. 35, ал. 1 от Конституцията. Следователно оспорените разпоредби най-малкото обуславят опасност от противоречиво тълкуване и правоприлагане, която неминуемо е свързана със състояние на правна несигурност. В този аспект тяхната конституционосъобразност трябваше да бъде преценена в светлината на принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от Конституцията и това би било напълно в рамките на чл. 22, ал. 1, изр. 2 от Закона за Конституционен съд (ЗКС). Според мен този проблем е по съществото на настоящето дело и затова трябваше да бъде решен от КС чрез постановяване на решение, което съгласно чл. 12, ал. 6 ЗКС би било задължително за всички държавни органи, юридически лица и граждани, вместо с определение за недопустимост да се дава предписание Народното събрание да процедира съобразно чл. 22, ал. 4 ЗКС.

Съдия:

Румен Ненков